

ת"פ 53715/12/15 - מדינת ישראל נגד סאמי אבו אלוליאיה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 53715-12-15 מדינת ישראל נ' אבו אלוליאיה

בפני כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
ע"י ב"כ עו"ד כריסטיאן דין
סאמי אבו אלוליאיה
ע"י ב"כ עו"ד עאטף פרחאט

המאשימה

נגד
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה במרבית העובדות שנטענו בכתב האישום המתוקן. התביעה הסתפקה בהודאה זו ובהתאם לכך הורשע הנאשם בביצוע עבירות בנשק של נשיאת או הובלת נשק בלא רשות על פי דין, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), ונשיאת או הובלת תחמושת בלא רשות על פי דין, לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק.

2. כפי שתואר בכתב האישום, בסביבות חודש יולי 2015, נסע הנאשם בדרך אלטירה מרמאללה לביתו שבקלנדיה. הנאשם הבחין בנוסע מרכב אחר שזורק תיק לעבר צד הדרך, וזאת לאחר שבדרך בה נסעו הוצב מחסום משטרה אקראי (הנאשם טען, כי מדובר במחסום של המשטרה הפלסטינית).

כעבור זמן חזר הנאשם למקום, עצר בצד הדרך וחיפש את התיק. הנאשם מצא את התיק, בתוכו היו תת מקלע מאולתר, קת מתכתית המתאימה לרובה סער M-16, שתי מחסניות ריקות וקופסה של 50 כדורי 9 מ"מ.

הנאשם נשא עמו את התיק ובו תת המקלע, הקת, המחסניות והתחמושת, לחנות שברשותו הנמצאת בסמוך לביתו שבקלנדיה, שם העביר את תכולת התיק לתיק אחר, והחביאו בארון שבחנות.

הנאשם הודה, כי במעשיו אלה, הוא נשא או הוביל נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין.

3. הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש והצדדים טענו לעונש באופן חופשי.

4. ביום 23.6.16 הוריתי, מבלי להביע עמדה, על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן.

הנאשם הינו בן 36, נשוי ואב לשני ילדים. אלה הם נישואיו השניים של הנאשם, אשר נישא לראשונה בגיל 28. לדברי הנאשם, אשתו הראשונה והוא נפרדו באופן חיובי, ובגיל 31 הוא נישא בשנית ונולדו שני ילדיו. הנאשם סיים 6 שנות לימוד ומגיל 13 השתלב בשוק העבודה בתחומים שונים. טרם מעצרו, עבד כנהג משאית. שירות המבחן ציין בעניין זה, כי למרות שביום 20.4.16 התיר בית המשפט לנאשם לצאת לעבודה ממעצר הבית בו הוא נתון, הנאשם אינו עובד כיום, מסיבות שאינן ברורות לשירות המבחן.

כגורם סיכוי, ציין שירות המבחן, כי הנאשם ביטא חרטה על העבירה שביצע ולקח עליה אחריות. בצד האמור, התקשה הנאשם להבין את הסיבות שהביאו למעשה, ולדבריו, לאחר שראה חפץ נזרק מהרכב שנסע מולו, הוא המשיך בדרכו, אך מתוך סקרנות, חזר לאחר מכן כדי לראות מה יש בתיק. כן טען הנאשם, כי היו לו מחשבות להעביר את הנשק למשטרה, אך הוא חשש מהשלכות המעשה.

בהמשך לכך, ציין שירות המבחן כגורמי סיכון את התרשמותו, שהנאשם מתקשה לראות נקודות חולשה באישיותו והוא מטשטש וממזער את דפוסיו הבעייתיים; את נטייתו של הנאשם להתנהג באימפולסיביות במצבים שנחווים על ידו כמלחיצים, מבלי לחשוב על ההשלכות האפשריות של התנהגותו זו; ואת הפער הקיים בין שאיפותיו של הנאשם לנהל אורח חיים תקין לבין התנהלותו בפועל (שירות המבחן ציין בהקשר זה את עברו הפלילי של הנאשם).

בסיכומי של התסקיר, ציין שירות המבחן, כי מאחר שהנאשם לא ביטא נזקקות המצריכה התייחסות טיפולית למצבו, הוא נמנע מהמלצה על ענישה טיפולית. אשר לאפשרות של הטלת מאסר בפועל על הנאשם, המליץ שירות המבחן להתחשב בהיותו של הנאשם מפרנס יחיד למשפחתו.

5. בטיעוניו לעונש, עמד ב"כ המאשימה על הערך המוגן שנפגע מביצוע העבירה, והוא שלום הציבור וביטחונו. בהדגישו את פסיקתו של בית המשפט העליון, לפיה הסכנות הרבות הנשקפות מעבירות בנשק מחייבות מתן ביטוי עונשי של מאסר בפועל, טען ב"כ המאשימה, כי יש להעלות את רף הענישה, ובעניין זה, הפנה גם להנחיית פרקליט המדינה מספר 9.16 מיום 7.8.16, כי נקודת המוצא העונשית של התביעה בעבירות נשק, היא מאסר בפועל לתקופה ממשית.

מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הדגיש ב"כ המאשימה את פרק הזמן של חצי שנה בו החזיק הנאשם בנשק ובתחמושת, ואת העובדה, שהנאשם חזר למקום בו נזרק התיק מהרכב כדי לאסוף אותו, התנהלות שיש בה לשיטתו משום תכנון. אשר לסיבה לביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה, כי הנאשם החזיק בנשק כדי לסחור בו.

ב"כ המאשימה טען, כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן נע בין 27 חודשי מאסר בפועל עד 54 חודשי מאסר בפועל,

וביקש למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם, וכן להטיל עליו מאסר על תנאי וקנס.

לבסוף, הדגיש ב"כ המאשימה, כי לצד העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי, ישנם דבריו של שירות המבחן, כי הנאשם ממזער את הפסול במעשה שביצע והוא נוטה לפעול באימפולסיביות, כמו גם העובדה, ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. כמו כן, הפנה ב"כ המאשימה לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (במוצג ת/1), ממנו עולה, כי ביום 17.6.07 הורשע הנאשם בבית משפט השלום בעבירה של הסעת תושב זר השווה שלא כדין והוטל עליו מאסר בפועל למשך 21 יום (העבירה בוצעה ביום 10.12.05). בנוסף, ביום 14.3.05 הורשע הנאשם בבית משפט השלום בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו ואיומים, והוטל עליו מאסר על תנאי וקנס (העבירות בוצעו ביום 22.11.00).

6. ב"כ הנאשם חלק על טענתו של ב"כ המאשימה כי קדם למעשה תכנון, וטען, כי ההיפך הוא הנכון וכי **"אין מקרה יותר קלאסי מזה להיעדר תכנון"**, בהדגישו, כי עד לרגע בו פתח הנאשם את התיק, הוא כלל לא ידע שיש בתוכו נשק (בע' 12 ש' 1). כן הלין על בחירתו של ב"כ המאשימה לטעון שהנאשם החזיק בנשק למטרת סחר, לאחר שבהסדר הטיעון נמחקה הטענה שהנאשם החזיק בנשק לצורך הגנה עצמית ולא נטענה סיבה אחרת לביצוע המעשה בכתב האישום המתוקן: **"זה לא סביר שבטיעון לעונש מכניסים בדלת האחורית נסיבה יותר מחמירה שזה היה לצורך סחר. זה לא עולה מחומר הראיות, זה לא כתוב בכתב האישום וברמה היותר עמוקה זה גם לא מבוסס מבחינת הראיות"** (בע' 12 ש' 12-18). בנוסף, טען ב"כ הנאשם, כי בכך שהנאשם לקח את הנשק לחזקתו, אפשר שהוא אף הרחיק את הנשק מאדם שביקש לעשות בנשק שימוש פסול.

לפיכך, טען ב"כ הנאשם, כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר על תנאי לשנת מאסר.

בהתייחסו לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הדגיש ב"כ הנאשם את הודאתו של הנאשם במיוחס לו מבלי שנוהלו הוכחות, את פרק הזמן שחלף מאז העבירה האחרונה שביצע הנאשם (בשנת 2005), ואת העובדה, שעניינה היה הסעת שב"ח. בנוסף, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בפרק הזמן בו שהה הנאשם במעצר מלא ובכך שמאז הוא נמצא במעצר בית, וטען, כי לא נדרשת הרתעה נוספת.

בהינתן כל אלה, טען ב"כ הנאשם, כי אין זה מסוג המקרים בהם ראוי להחזיר את הנאשם מאחורי סורג ובריח, וביקש להסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

בסוף טיעוני ההגנה, הביע הנאשם בפני בית המשפט חרטה על המעשה שביצע.

דין

7. במלאכת גזירת הדין, נצעד לפי המתווה המנחה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בו העמיד המחוקק כעקרון על בגזירת העונש את עקרון ההלימה, המבטא את "עקרון הגמול": **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של**

יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (ר' בסעיף 40ב לחוק).

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

8. בבסיס האיסור הפלילי על המעשה של נשיאת או הובלת נשק או תחמושת בלא רשות על פי דין, עומד הצורך להגן על שלומם וביטחונם של הציבור. בית המשפט העליון חזר ועמד על המסוכנות הגבוהה העולה מעבירות הנשק, אשר **"הפכו לחזון נפרץ במחוזותינו, בבחינת 'מכת מדינה'"**, והן **"יוצרות פוטנציאל לסכסוכים אלימים, ומקימות סיכון ממשי וחמור לחיי אדם, לשלום הציבור ולביטחוננו"** (ע"פ 3790/11 משעל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.2.12, בפסקה 6). לנוכח הסכנה הנשקפת לציבור והיקפן המתרחב של העבירות בנשק, הדגיש בית המשפט העליון, כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע מפני ביצועו, וזאת בדרך של החמרה בענישה: **"בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה בהחזקה ובנשיאה של נשק שלא כדין ועל הצורך להרתיע מפני עבירות כאלו בדרך של הטלת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, גם כאשר מדובר בנאשמים נורמטיביים ונעדרי עבר פלילי"** (ע"פ 8846/15 דראז נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.3.16, בפסקה 6).

9. העונש בגין ביצוע עבירה של נשיאת או הובלת נשק עומד על עשר שנות מאסר, ואילו העונש בגין עבירה של נשיאת או הובלת תחמושת, עומד על שלוש שנות מאסר. בהתייחסו לסעיף העבירה בה הורשע הנאשם, טען בא כוחו, כי הנאשם אמנם הורשע בעבירה של נשיאה והובלה, אך מבחינה מהותית, הנאשם ביצע עבירה של החזקת נשק, שהינה מקלה יותר (העונש בגינה עומד על 7 שנות מאסר). זאת, בשים לב לכך, שהנאשם רק הוביל את הנשק ממקום מציאתו עד למחסן בביתו, ו**"אח"כ לא נגע בנשק"** (בע' 13 ש' 7). ואולם, גם לגבי העבירה של החזקת נשק, פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון היא, כי יש להטיל עונשים ממשיים ומרתיעים, וכי נקודת המוצא היא מאסר לריצוי בין כתלי הכלא. שכן, **"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל 'חטאם' נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע"** (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי, ניתן ביום 22.2.07). יש גם לזכור, כי במציאות הישראלית **"קיים חשש תמידי כי נשק המוחזק באופן לא חוקי יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת"** (ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.12.11, בפסקה 5).

10. אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים. במקרה דנן, אין המדובר בסיטואציה בה הנאשם פנה לאחר כדי להשיג את הנשק והתחמושת, אשר הגיעו לידי ללא תכנון מוקדם. בנוסף, לא נטען, כי הנאשם עשה בנשק ובתחמושת שימוש או כי הם נועדו למטרות עברייניות או ביטחוניות. יש באמור להשליך על עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ולהרחיקה מהרף הגבוה, אך עדיין, במידה מוגבלת, שכן, עצם זמינותם של כלי נשק בידי מי שאינם מורשים לכך, הינה "מועדת לפורענות", לא כל שכן כאשר עסקינן בתת מקלע מאולתר וקת מתכתית המתאימה לרובה סער M-16, שהינם בעלי פוטנציאל סיכון גבוה: **"כאשר מדובר בנשק שעל-פי טיבו אינו מיועד להגנה עצמית, וכל כולו נשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת ההחזקה והנשיאה של אותו נשק חומרה מיוחדת"** (ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס (ניתן ביום 19.4.04) (להלן - ע"פ פס), בפסקה 4).

מדיניות הענישה הנוהגת

11. במסגרת טיעוניהם לעונש, כל צד הציג בפני פסיקה התומכת, לשיטתו, בעונש לו הוא טוען.

12. ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 5323/12 **ליל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.6.14), שם דובר במערער אשר העביר מזוודה ובתוכה רובה אוטומטי ותחמושת, מחורשה לבית מגורים, בו הסתיר את כלי הנשק (אלה נתפסו בחיפוש שבוצע בבית כעבור יומיים). באותו מקרה, נקבע, שלא הונח בסיס ראיתי לאמור בכתב האישום, לפיו המערער הוא שהטמין את הנשק בחורשה וכי אין לשלול את האפשרות, שהנאשם מצא את התיק בו היה מונח הנשק. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער עונש של 28 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל עונש מאסר על תנאי לתקופה של 36 חודשי מאסר בפועל, אשר היה תלוי ועומד לחובת המערער במועד ביצוע העבירה (בחופף לעונש המאסר של 28 חודשים). בית המשפט העליון הותיר על כנו את העונש שהוטל על המערער, בציינו, כי זאת בעיקר לנוכח העובדה, כי מדובר בתוצאה הנובעת מהפעלת עונש מאסר על תנאי בן 36 חודשים, בחפיפה מלאה לעונש שהושת על המערער בתיק הנוכחי. המערער באותו תיק, היה בעל עבר פלילי, אשר כלל גם הרשעה בעבירת מין, והוא לא הביע חרטה על מעשיו.

כן הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.9.11), שם דובר במערער בעל עבר פלילי אשר הורשע על פי הודאתו בכך שהחזיק בביתו, מתחת למזרן המיטה, אקדח ומחסנית בה היו 9 כדורים, וכן הטמין 63 כדורים נוספים בחצר. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 50 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על 30 חודשים. באותו מקרה, הורשע המערער בעבירות של החזקת נשק ונשיאתו, ובמהלך המשפט, טען, כי הוא מצא את האקדח והתחמושת במטע זיתים. בעניין זה, קבע בית המשפט העליון, כי **"גם אם הסבר זה נכון הוא, היה על המערער למסור את הנשק לרשויות החוק, והעובדה שהוא לא נהג כך, ולאור הרשעותיו בפלילים, אין זה מן הנמנע שהמערער התכוון להוסיף ולהחזיק בנשק כאשר מטרתו נותרה לוטה בערפל"**.

13. מעבר לכך, הפנה ב"כ המאשימה לת"פ 12995-03-09 **מדינת ישראל נ' נאטור** (ניתן ביום 29.11.09), שם הטיל בית המשפט המחוזי בחיפה עונש של 12 חודשי מאסר בפועל על נאשם בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק שלא כדין. באותו מקרה, נסע הנאשם יחד עם אחר בכביש, כשברשות השניים אקדח.

בת"פ 22509-09-09 **מדינת ישראל נ' ג'ברין** (ניתן ביום 23.5.10) הטיל בית המשפט המחוזי בחיפה עונש של 9 חודשי מאסר בפועל על נאשם בן 22, ללא עבר פלילי ובעל נסיבות משפחתיות קשות, אשר הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקת ונשיאת נשק: כאשר שוטרים ביקשו לבדוק אותו בבדיקה שגרתית, שלף הנאשם אקדח ובתוכו מחסנית ריקה מכדורים.

14. ב"כ הנאשם הפנה לשורה של פסקי דין של בתי משפט השלום והמחוזי, בהם הסתפקו בעונשים של עד שנה וחצי מאסר, אף שדובר במעשים חמורים יותר מהמקרה דנן (נאשמים אשר הורשעו גם בסחר בנשק או יריות באזור מגורים). ברם, בחלק ניכר מפסקי הדין שהציג, דובר בנאשמים אשר הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון גם

לעניין העונש. כך, בת"פ (מחוזי - ת"א) 318/95 **מדינת ישראל נ' בן שלום** (ניתן ביום 13.10.96); בת"פ (מחוזי - ים) **מדינת ישראל נ' עטייה בן עלי** (ניתן ביום 10.2.00); ובת"פ (שלום - ים) 61054-12-14 **מדינת ישראל נ' זעיד** (ניתן ביום 14.4.15).

15. בתיק אחר של בית משפט השלום אליו הפנה ב"כ הנאשם (ת"פ (י-ם) 11596-09-13 **מדינת ישראל נ' סלהב**, ניתן ביום 29.9.14), הוטלו על נאשם שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, 28 חודשי מאסר בגין החזקת נשק ושלל עבירות נוספות (שלוש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הפרת הוראה חוקית, התפרצות, זיוף, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה, התחזות כאדם אחר, נהיגה ללא רישיון). במסגרת שיקוליו, העניק בית משפט השלום משקל רב לתפקודו למופת של הנאשם בבית המעצר, בציינו, כי לנוכח כך ראה לנכון "ללכת כברת דרך לעברו". בדומה, בת"פ (ת"א) 10206/98 **מדינת ישראל נ' פדילה** (ניתן ביום 25.11.98) מצא בית המשפט המחוזי שלא למצות את הדין עם הנאשם בשל גילו הצעיר (כבן 19) ולהסתפק בשנת מאסר בפועל בגין החזקת נשק בלא רשות, נשיאת נשק והובלתו, סחר בנשק ויריות באזור מגורים (גם באותו מקרה, הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון). כאמור, נסיבות לקולא אלה אינן מנת חלקו של הנאשם שלפנינו.

16. לבסוף, אזכיר, כי בבואנו לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת, העיקרון המנחה הוא, "**לזהות את מתחם הענישה הראוי לקבוצות מעשים הדומים בנסיבותיהם**" (ע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טגבה**, ניתן ביום 13.8.13, בפסקה 10). על רקע דברים אלה, יש לבחון את העונשים שהוטלו בפסקי הדין שהובאו לעיל בשים לב לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה דנן, ובכלל זה, מחד, לאופן בו הגיע הנשק לידי הנאשם, ומאידך, לעוצמת כלי הנשק בו עסקין (תת מקלע וקת של רובה סער M-16), שהינו נשק התקפי רב עוצמה.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א) לחוק)

17. תחילה, אני רואה לייחס משקל לכך, שלמעשה של תפיסת הנשק והתחמושת לא קדם תכנון של ממש (סעיף 40ט(א)(1) לחוק), והרעיון נרקם במוחו של הנאשם באופן ספונטני יחסית, לאחר שהבחין בנוסע מרכב אחר זורק תיק לצד הדרך, בסמוך למחסום משטרתי אקראי (זאת להבדיל מסיטואציה בה רכש הנאשם את הנשק והתחמושת). בצד האמור, אין להתעלם מן העובדה, שהנאשם המשיך בדרכו וכעבור זמן חזר למקום, עצר בצד הדרך וחיפש את התיק, כמו גם מן העובדה, שלאחר שתפס את התיק והתברר לנאשם שיש בתוכו נשק ותחמושת, הוא לא פנה לרשויות אלא לקח אותו עמו לחנות שברשותו, שם העביר את תכולת התיק לתיק אחר והסתירו בארון. יש בכל אלה להוות נסיבות לחומרה מבחינתו **חלקו של הנאשם** (סעיף 40ט(א)(2) לחוק), שכן התנהלותו זו מצביעה על דפוס התנהגות שאינו "תמים". בעניין זה, יודגש, כי הנאשם החזיק בנשק כחצי שנה, מחודש יולי 2015 ועד למעצרו ביום 17.12.15.

18. מבחינת הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק), אין צורך להכביר מילים על הסכנה הרבה לשלום הציבור ולביטחונו, שטמונה בנשיאת והובלת נשק קטלני בניגוד לחוק, כשלצדו תחמושת. אין לדעת, מה היה עולה בגורלם של הנשק והתחמושת אלמלא נתפסו על ידי המשטרה, וכפי שצוין לעיל, "**נשק הוא נשק** **הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב**" (ע"פ 5220/09 **עוואודה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.12.09, בפסקה י'). הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה דנן בשים לב לכך

שמדובר בתת מקלע מאולתר וקת של רובה M-16 - נשק שבכוחו לגרום להרג ללא הבחנה, ופוטנציאל הסיכון הגלום בו הוא גבוה במיוחד. בהקשר זה, יצוין, כי ב"כ הנאשם ביקש להישען על העובדה שהנשק והתחמושת הוחזקו בארון במשך חודשים מבלי שהנאשם "נגע" בהם, אך כפי שנפסק לא אחת, **"עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד"** (דברי כבוד השופטת ע' ארבל בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (ניתן ביום 19.1.14) (להלן - **"ע"פ סלימאן"**), בפסקה 11).

לצד זאת, יש לזכור, כי בסופו של יום לא נעשה שימוש בנשק ובתחמושת ולא נגרם נזק ממעשי הנאשם (סעיף 40ט(א)(4) לחוק).

19. אשר לסיבה לביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(5) לחוק), טען ב"כ הנאשם, כי הוא חזר לקחת את התיק מתוך סקרנות וכי הוא לא העביר את הנשק והתחמושת לרשויות, מהחשש שיסתבך. ברם, בהקשר זה, לא ניתן להתעלם מפרק הזמן הממושך של כחצי שנה בו הותר הנאשם את הנשק והתחמושת מוסתרים בארון, במקום להעבירם לרשויות בדרך כלשהי. יש באמור להצביע על אפשרות קיומו של מניע שלא הובהר עד תום.

מתחם הענישה ההולם

20. כאמור, ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם ענישה של 27 עד 54 חודשי מאסר בפועל, ואילו ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם ענישה של מאסר על תנאי עד שנת מאסר בפועל. בשים לב לכל הפרמטרים שמניתי לעיל, אני מוצא לקבוע מתחם שנע בין 14 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

21. יצוין, כי ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, אך בנסיבות המקרה, וכפי שיפורט להלן, לא מצאתי, כי קיימים שיקולים המצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש, כאמור בסעיף 40ד לחוק.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק)

22. הנאשם בן 36, נשוי ואב לשני ילדים. בכל הנוגע לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו (סעיפים 40יא(1) ו-(2) לחוק), הפנה ב"כ הנאשם לתסקיר שירות המבחן, אשר בהתייחסו לאפשרות של הטלת מאסר בפועל על הנאשם, המליץ להתחשב בהיותו של הנאשם מפרנס יחיד למשפחתו. בהמשך לכך, טען ב"כ הנאשם, כי מבחינת הנזק שנגרם לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו (סעיף 40יא(3) לחוק), תקופת מעצרו של הנאשם, כמו גם שהייתו במעצר בית, פגעו פגיעה קשה בנאשם ובמשפחתו. ואולם, טיבו של כל עונש, כי הוא פוגע בנאשם ובקרובים אליו, ולא התרשמתי, כי מדובר בפגיעה יוצאת דופן, וזאת במיוחד בשים לב לכך, שביום 4.5.16 התיר בית המשפט לנאשם לצאת לעבודה ממעצר הבית בו הוא נתון, אך מסיבה שאינה ברורה, הנאשם אינו עובד כיום.

לכך מצטרפת העובדה, ששירות המבחן נמנע מהמלצה על ענישה טיפולית והתרשם, כי לצד העובדה שהנאשם הביע חרטה ונטל אחריות על המעשה שביצע (סעיף 40יא(4) לחוק), הנאשם נוטה לפעול באימפולסיביות וקיים פער בין

שאיפותיו לנהל אורח חיים תקין לבין התנהלותו בפועל. בהקשר זה, עומדת לפניי גם העובדה, שאין זה מפגש ראשון של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק ולחובתו הרשעות קודמות, בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפת שוטר ואיומים, והסעת שב"ח (סעיף 40א(11) לחוק). מכאן, שמלבד השיקול של הרתעת הרבים, נראה, כי ענישה מוחשית ומרתיעה בדמות מאסר של ממש, נדרשת גם לצורך הרתעת היחיד (הנאשם).

23. בצד זאת, נתתי דעתי לעובדה, שהנאשם שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק (סעיף 40א(6) לחוק) והודה במעשים המיוחסים לו בטרם נשמעו הראיות, כמו גם לעובדה, שעברו הפלילי הוא ישן יחסית (הרשעתו האחרונה היא משנת 2007 בגין הסעת שב"ח בשנת 2005). כן אני מוצא ליתן משקל לכך, שהנאשם הינו מפרנס יחיד והוא היה נתון במעצר מיום 17.12.15 עד יום 14.1.16 ומאז הוא נמצא במעצר בית (אם כי, ביום 4.5.16 הותר לנאשם לצאת לעבודה).

גזירת העונש

24. לאחר שנתתי את דעתי למכלול השיקולים, סבורני, כי יש לבכר את השיקול הציבורי של הרתעת הרבים על פני השיקול האינדיבידואלי של הנאשם, ולהטיל עליו עונש מאסר ממשי. פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון היא, כי פוטנציאל הסכנה הגלום בעבירות הנשק, "מצדיק בעבירות אלה גישת בית שמאי" וכך מתחייב גם במקרה דנן, בו סוג הנשק אותו הוביל הנאשם - שהינו בעל פוטנציאל סיכון גבוה ביחס לנשקים אחרים - אינו מתיר קו ענישה אחר: "הפתגם אומר כי אקדח הנראה במערכה הראשונה סופו שירה במערכה האחרונה; כך לא רק בתיאטרון אלא לא אחת במציאות. סורג ובריה יש בהם הרתעה - כך יש לקוות - על-ידי שייצא הקול בין הנוגעים בדבר כי אין עסקין בעולם של הפקר, וזה הכלל בעבירות נשק" (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ סלימאן, בפסקה א' לפסק דינו). ואפנה גם לדברים שנאמרובע"פ פס, אשר הינם רלבנטיים גם לימינו אנו: "בימים אלה, כאשר המציאות רוויה מעשי אלימות, פעולות חבלה וחשש מפני טרור הן בידי גורמים עוינים הן בידי גורמים קיצוניים חדורי מוטיבציה אידאולוגית, יש לנהוג בחומרה מיוחדת בנושאי נשק בעל אופי התקפי" (שם, בפסקה 4).

25. אשר על כן, אני מוצא להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 17.12.15 עד יום 14.1.16).

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודש, ואולם, הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו עבירה בנשק ויורשע עליה.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני, רמלה, ביום 18.12.16 בשעה 09:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנידון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

המזכירות תמציא העתק לשירות המבחן.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשע"ז, 31 אוקטובר 2016, בפומבי.